

РЕШЕНИЕ

№ 3

гр. Пловдив, 09.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 3-ТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Вера Ив. Иванова

Членове: Катя Ст. Пенчева
Тодор Илк. Хаджиев

при участието на секретаря Нели Б. Богданова
като разгледа докладваното от Тодор Илк. Хаджиев Въззивно гражданско дело № 20225000500521 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Образувано е по жалба на И. П. М. против Решение № 260251/07.07.2022 г. по гр. д. № 87/ 2021 г. на ОС – П. в частта, в която са отхвърлени предявените против „К.“ АД искиове с правно основание чл. 439 ГПК по отношение на следните вземания общо за сумата от 86 067. 35 лв., от които:

- 8 778. 91 лв. - главница по изпълнителен лист от 27.05.2010 г., издаден от СРС по ч. гр. д. № 21070/2010 г., както и законна лихва върху главницата за времето от 04.05.2010 г. до окончателното плащане, произтичащо от запис на заповед от 05.12.2007 г., издаден от „И.*“ ЕООД и авалиран от И. П. М.;

- 8 888. 58 лв. - главница по изпълнителен лист от 27.05.2010 г., издаден от СРС по ч. гр. д. № 21070/2010 г., както и законна лихва върху главницата за времето от 04.05.2010 г. до окончателното плащане, произтичащо от запис на заповед от 05.12.2007 г., издаден от „И.*“ и авалиран от И. П. М.;

- 34 432. 86 лв. - главница по изпълнителен лист от 27.05.2010 г., издаден от СРС по ч. гр. д. № 21070/2010 г., както и законна лихва върху главницата

за времето от 04.05.2010 г. до окончателното плащане, произтичащо от запис на заповед от 28.01.2008 г., издаден от „И.*” ЕООД и авалиран от И. П. М.;

- сумата от 33 967 лв. - главница по изпълнителен лист от 27.05.2010 г., издаден от СРС по ч. гр. д. № 21070/2010 г., както и законна лихва върху главницата за времето от 04.05.2010 г. до окончателното плащане, произтичащо от запис на заповед от 28.01.2008 г., издаден от „И.*” ЕООД и авалиран от И. П. М.,

за които вземания се води изп. дело №***** по описа на ЧСИ П.И., с рег. № ***,

както и в частта, в която са отхвърлени предявените против „О.И.“ ЕАД искове с правно основание чл. 439 ГПК по отношение на следните вземания в общ размер на 101 159. 45 лв., от които:

- 14 451. 35 лв.- главница по изпълнителен лист от 02.03.2011 г. по ч. гр. д. № 2375/2011 г. на РС - П. ведно със законна лихва върху главницата за времето от 04.02.2011 г. до окончателното плащане, произтичащо от запис на заповед от 01.07.2010 г., издаден от „П.Р.А.К.-****” ЕООД и авалиран от И. П. М.;

- 14 451. 35 лв.- главница по изпълнителен лист от 09.02.2011 г. по ч. гр. д. № 2377/2011 г. на РС - П. ведно със законна лихва върху главницата за времето от 04.02.2011 г. до окончателното плащане, произтичащо от запис на заповед от 01.07.2010 г., издаден от „П.Р.А.К.-****” ЕООД и авалиран от И . П. М.;

- 14 451. 35 лв.- главница по изпълнителен лист от 22.02.2011 г. по ч. гр. д. № 2378/2011 г. на РС - П. ведно със законна лихва върху главницата за времето от 04.02.2011 г. до окончателното плащане, произтичащо от запис на заповед от 01.07.2010 г., издаден от „П.Р.А.К.-****” ЕООД и авалиран от И . П. М.;

- 14 451. 35 лв.- главница по изпълнителен лист от 18.02.2011 г. по ч. гр. д. № 2379/2011 г. на РС - П. ведно със законна лихва върху главницата за времето от 04.02.2011 г. до окончателното плащане, произтичащо от запис на заповед от 01.07.2010 г., издаден от „П.Р.А.К.-****” ЕООД и авалиран от И . П. М.;

- 14 451. 35 лв.- главница по изпълнителен лист от 22.02.2011 г. по ч. гр.

д. № 2380/2011 г. на РС - П. ведно със законна лихва върху главницата за времето от 04.02.2011 г. до окончателното плащане, произтичащо от запис на заповед от 01.07.2010 г., издаден от „П.Р.А.К.-****“ ЕООД и авалиран от И. П. М.;

- 14 451. 35 лв.- главница по изпълнителен лист от 21.02.2011 г. по ч. гр. д. № 2381/2011 г. на РС - П. ведно със законна лихва върху главницата за времето от 04.02.2011 г. до окончателното плащане, произтичащо от запис на заповед от 01.07.2010 г., издаден от „П.Р.А.К.-****“ ЕООД и авалиран от И. П. М.

- 14 451. 35 лв.- главница по изпълнителен лист от 04.02.2011 г. по ч. гр. д. № 2376/2011 г. на РС - П. ведно със законна лихва върху главницата за времето от 04.02.2011 г. до окончателното плащане, произтичащо от запис на заповед от 01.07.2010 г., издаден от „П.Р.А.К.-****“ ЕООД и авалиран от И. П. М.,

за които вземания се води изп. д. №***** и изп. д. №***** на ЧСИ П.И. с рег. № ***.

Жалбоподателят оспорва извода на окръжния съд, че процесните вземания не са погасени по давност, като излага съображения, че до образуване на изп. д. №***** 5 - годишната погасителна давност е била изтекла. Предвид изложеното иска да се отмени изцяло обжалваното решение, вместо което се постанови ново, с което да се уважат предявените искове.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в съвкупност във връзка с доводите на страните, констатира следното от фактическа страна:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК от надлежна страна и против акт, подлежащ на въззивно обжалване, поради което е допустима.

Производството пред ОС – П. е образувано по предявени от И. П. М. против „К.“ АД искове с правно основание чл. 439, ал. 1 ГПК, че не дължи претендираните по изп. д. №***** на ЧСИ П. И. с рег. №*** вземания общо в размер на 86 067. 35 лв., от които:

- 8 778. 91 лв. - главница по изпълнителен лист от 27.05.2010 г., издаден

от СРС по ч. гр. д. № 21070/2010 г., както и законна лихва върху главницата за времето от 04.05.2010 г. до окончателното плащане, произтичащо от запис на заповед от 05.12.2007 г., издаден от „И.*” ЕООД и авалиран от И. П. М.;

- 8 888. 58 лв. - главница по изпълнителен лист от 27.05.2010 г., издаден от СРС по ч. гр. д. № 21070/2010 г., както и законна лихва върху главницата за времето от 04.05.2010 г. до окончателното плащане, произтичащо от запис на заповед от 05.12.2007 г., издаден от „И.*” и авалиран от И. П. М.;

- 34 432. 86 лв. - главница по изпълнителен лист от 27.05.2010 г., издаден от СРС по ч. гр. д. № 21070/2010 г., както и законна лихва върху главницата за времето от 04.05.2010 г. до окончателното плащане, произтичащо от запис на заповед от 28.01.2008 г., издаден от „И.*” ЕООД и авалиран от И. П. М.;

- сумата от 33 967 лв. - главница по изпълнителен лист от 27.05.2010 г., издаден от СРС по ч. гр. д. № 21070/2010 г., както и законна лихва върху главницата за времето от 04.05.2010 г. до окончателното плащане, произтичащо от запис на заповед от 28.01.2008 г., издаден от „И.*” ЕООД и авалиран от И. П. М.,

както и по предявени против „О.И.“ ЕАД искове по чл. 439, ал. 1 ГПК, че не дължи претендираните по изп. д. №***** и изп. д. №***** на ЧСИ П. И. с рег. №*** вземания общо в размер на 101 159. 45 лв., от които:

- 14 451. 35 лв. - главница по изпълнителен лист от 02.03.2011 г. по ч. гр. д. № 2375/2011 г. на РС - П. ведно със законна лихва върху главницата за времето от 04.02.2011 г. до окончателното плащане, произтичащо от запис на заповед от 01.07.2010 г., издаден от „П. Р. А. К. - ****” ЕООД и авалиран от И. П. М.;

- 14 451. 35 лв. - главница по изпълнителен лист от 09.02.2011 г. по ч. гр. д. № 2377/2011 г. на РС - П. ведно със законна лихва върху главницата за времето от 04.02.2011 г. до окончателното плащане, произтичащо от запис на заповед от 01.07.2010 г., издаден от „П. Р. А. К. - ****” ЕООД и авалиран от И. П. М.;

- 14 451. 35 лв. - главница по изпълнителен лист от 22.02.2011 г. по ч. гр. д. № 2378/2011 г. на РС - П. ведно със законна лихва върху главницата за времето от 04.02.2011 г. до окончателното плащане, произтичащо от запис на

заповед от 01.07.2010 г., издаден от „П. Р.А К. - *****” ЕООД и авалиран от И. П. М.;

- 14 451. 35 лв. - главница по изпълнителен лист от 18.02.2011 г. по ч. гр. д. № 2379/2011 г. на РС - П. ведно със законна лихва върху главницата за времето от 04.02.2011 г. до окончателното плащане, произтичащо от запис на заповед от 01.07.2010 г., издаден от „П. Р. А К. - *****” ЕООД и авалиран от И. П. М.;

- 14 451. 35 лв. - главница по изпълнителен лист от 22.02.2011 г. по ч. гр. д. № 2380/2011 г. на РС - П. ведно със законна лихва върху главницата за времето от 04.02.2011 г. до окончателното плащане, произтичащо от запис на заповед от 01.07.2010 г., издаден от „П.н Р. А. К. - *****” ЕООД и авалиран от И. П. М.;

- 14 451. 35 лв. - главница по изпълнителен лист от 21.02.2011 г. по ч. гр. д. № 2381/2011 г. на РС - П. ведно със законна лихва върху главницата за времето от 04.02.2011 г. до окончателното плащане, произтичащо от запис на заповед от 01.07.2010 г., издаден от „П. Р. А К. - *****” ЕООД и авалиран от И. П. М.;

- 14 451. 35 лв. - главница по изпълнителен лист от 04.02.2011 г. по ч. гр. д. № 2376/2011 г. на РС - П. ведно със законна лихва върху главницата за времето от 04.02.2011 г. до окончателното плащане, произтичащо от запис на заповед от 01.07.2010 г., издаден от „П. Р. А К. - *****” ЕООД и авалиран от И. П. М..

От материалите по делото е видно, че по ч. гр. д. № 21070 / 2010 г. на СРС са издадени на 27.05.2010 г. в полза на „Т. Б. А. л.” ЕАД (понастоящем „К.“ АД) 4 бр. изпълнителни листове, по силата на които „И.*” ЕООД и И . П. М. са осъдени да заплатят солидарно на кредитора 44 005. 56 евро, представляваща главници за неплатено задължение по записи на заповед от 28.01.2008 г. и от 05.12.2007 г., ведно със законната лихва, считано от 04.05.2010 г.

По молба от 05.07.2010 г. на „Т. Б. А. л.” ЕАД („К.” АД) е образувано изп. дело №****/2010 г. по описа на ЧСИ Н.. М., рег. № ***.

По повод на подадени от И. П. М. възражения срещу издадената по ч. гр. д. № 21070/2010 г. на СРС заповед за изпълнение с постановление от

27.01.2011 г. съдебният изпълнител е спрял изпълнителното производство на основание чл. 432, т. 6 във вр. с чл. 420 ГПК.

По молба от 03.08.2011 г. на „И. А.” ЕАД, чийто правопреемник е „О.И.” ЕАД, с постановление от 24.08.2011 г. (т. 2, л. 491) съдебният изпълнител е присъединил дружеството като вискател по делото за сумите: 101 159. 45 лв. - главници, 5127. 03 лв. - лихви върху главниците към 01.08.2011 г., както и за разноси и такси, дължими по изп. д. №***/ 2011 г. на ЧСИ № *** – М. О..

С молба от 18.09.2012 г. вискателят „Т. Б. А. л.” ЕАД е поискал на основание чл. 427 от ГПК изпълнителното дело да бъде предадено на ЧСИ П. И., рег. № ***, район на действие – ОС – П., пред който е образувано изп. д. № 1200/ 2013 г.

По повод на отправено от съдебният изпълнител искане за получаване на информация дали издадената по ч. гр. д. № 21070/2010 г. на СРС заповед за изпълнение е стабилизирана по изпълнителното дело е постъпил заверен препис на разпореждане на СРС от 21.06.2011 г., с което е върната частна жалба на „И.*” ЕООД и И. П. М. срещу заповедта за изпълнение, въз основа на което с разпореждане от 21.10.2019 г. съдебният изпълнител е възобновил изпълнителното производство.

С молба от 28.01.2020 г. ответникът „О.И.” ЕАД е направил искане за присъединяване на вземането му издадения по ч. гр. д. № 2376/2011 г. на РС - П. изпълнителен лист против И. П. М. и „П. Р.А К. -*****” ЕООД за сумата от 7 388. 86 евро, дължима по запис на заповед от 01.07.2010 г., ведно със законната лихва върху главницата за времето от 04.02.2011 г. до окончателното плащане, както и сумата от 289. 03 лв. - разноси по делото. С този изпълнителен лист е било образувано изп. д. № 64/2017г. по описа на Ч С И П.И., което е прекратено частично по отношение на него с постановление от 13.01.2020 г.

Установено е също така, че изп. д. № 64/2017 г. на ЧСИ П.И. е образувано по молба на „И. А.” ЕАД от 05.01.2017 г. въз основа на изпълнителни листове, издадени по ч. гр. д. №№ 2375/2011 г., № 2376/2011 г., 2377/2011 г., 2378/ 2011г., 2379/ 2011 г., 2380/2011 г. и 2381/ 2011 г. на РС - П., по силата на които длъжниците „П. Р. А К.-*****” ЕООД и И. П. М. са осъдени солидарно да заплатят на дружеството общо 101 159. 45 лв. Въз основа на тях са образувани шест изп. дела с №№ ***/2011 г., ***/2011 г.,

/2011 г., ***/2011 г., ***/202011 г. и ***/2011 г. на ЧСИ № *** – М.О., предадени впоследствие (на 07.02.2014 г.) на ЧСИ № - П. И. и преобразувани под № ***/ 2014 г., което е прекратено с постановление от 01.11.2016 г.

С молба от 28.01.2019 г. „О.И.” ЕАД е направил искане за присъединяването му като вискател по изп. д. № 1200/ 2013 г. на ЧСИ №*** – П.И. по реда на чл. 456 ГПК за вземанията му срещу длъжника И. П. М. съгласно удостоверение, издадено по изп. д. № **/2017 г. на ЧСИ №*** - П. И., които вземания възлизат в общ размер на 201 085. 04 лв. към 28.01.2019 г.

При тези данни по делото съдът намира следното:

По предявените иски по чл. 439, ал. 1 ГПК относно вземанията на „К. “ АД:

Искът по чл. 439, ал. 1 ГПК е средство за защита на длъжника срещу материалната незаконосъобразност на принудителното изпълнение поради погасяване на изпълняемото право въз основа на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание, респективно след влизането му в сила, когато такова не се провежда. В настоящия случай ищецът оспорва процесните вземания като погасени по давност, считано от от 18.09.2014 г., на която дата е перемирано изп. д. № ****/ 2013 г. на ЧСИ №*** – П.И. след предаването му от ЧСИ № *** – Н.М.. Окръжният съд е приел посочените твърдения за неоснователни, като се е позовал на постановеното от съдебния изпълнител спиране на изпълнителното производство от 27.01.2011 г. до 21.10.2019 г., през който период давност не е текла поради невъзможност да се извършват изпълнителни действия. Жалбоподателят оспорва горния извод на съда, като твърди, че съдебният изпълнител не е компетентен да спре изпълнителното производство по реда на чл. 420 ГПК.

Според чл. 420, ал. 1 и 2 ГПК (ДВ, бр. 59 от 2007 г., в сила от 1.03.2008 г.) спирането на принудителното изпълнение е възможно в три хипотези: при представена гаранция по реда на чл. 180 и 181 ЗЗД, при наличие на убедителни писмени доказателства за недължимост на спорното вземане и с факта на подаване на възражение в срока по чл. 414, ал. 2 ГПК, когато заповедта за изпълнение е издадена въз основа на запис на заповед – изпълнително основание по чл. 417, т. 9 ГПК. Спирането на принудителното

изпълнение по съществото си представлява обезпечителна мярка в полза на възразилия заповедта за изпълнение длъжник, тъй като има за цел да охрани имуществените му права при неоснователност на претенцията, предмет на заповедното производство. Независимо от хипотезата, въз основа на която се иска спиране на изпълнението, компетентен да се произнесе по направеното искане е заповедният съд, чието определение може да се обжалва с частна жалба (чл. 420, ал. 3 – ДВ бр. 59/ 2007 г.). Обстоятелството, че по социални съображения законодателят е предвидил облекчен ред за спиране на принудителното изпълнение, когато заповедта за изпълнение е издадена въз основа на запис на заповед, не означава, че в този случай спирането става по силата на закона. Дори и в тази хипотеза спирането се постановява с изрично определение на заповедния съд след преценка на предпоставките за това – дали заповедта за изпълнение е издадена въз основа запис на заповед и подадено ли е в законния срок възражението. Ако възражението не е в срок, заповедният съд ще откаже спиране на принудителното изпълнение. При уважаване на искането съдебният изпълнител е длъжен да спре изпълнителното производство на основание чл. 432, ал. 1, т. 7 ГПК (според настоящата редакция). Общ принцип в гражданския процес, приложим както в исковото, така и в изпълнителното производство, е, че спирането на съответното производство не става по силата на закона (дори и когато се постановява въз основа на юридически факти от категорията на събитията), а само въз основа на акт на съответния решаващ орган, който задължително подлежи на съдебен контрол. В хипотезата на подадено от длъжника възражение срещу заповед за изпълнение въз основа на запис на заповед съдебният изпълнител няма правомощия по своя воля и преценка да спре изпълнението на това основание, а може да направи това само след положително произнасяне на заповедния съд по реда на чл. 420 ГПК. Независимо от изложеното постановеното от съдебният изпълнител спиране на принудителното изпълнение по изп. д. № ****/ 2010 г. на ЧСИ № *** – Н.М., продължило впоследствие под № ****/ 2013 г. на ЧСИ №**** – П.И., следва да бъде зачетено, тъй като не е било обжалвано от страните и е влязло в сила. В случая не може да се говори нищожност на постановлението от 27.01.2011 г. като постановено от некомпетен орган, а само за неговата незаконосъобразност, доколкото в правомощията на съдебният изпълнител е включена възможността сам да спре принудителното изпълнение в

определени хипотези – чл. 432, ал. 1, т. 2 и 3 ГПК. Ето защо независимо от посоченото в акта на съдебният изпълнител основание за спиране на изпълнението (чл. 420 ГПК), което в случая несъмнено не е налице, предвид правомощието му при определени предпоставки да спира същото, следва да се приеме, че процесното постановление е валидно, но незаконосъобразно, чиято незаконосъобразност обаче е санирана с влизането му в сила.

Общо правило в гражданското право е, че давността е правна последица и санкция за бездействието на правоимащия кредитор, но само когато той е задължен и има възможност да действа, за да упражни правото си; съответно - ако не е задължен и няма правна възможност да действа, давност не тече. За времето от 27.01.2011 г. до 21.10.2019 г., през което е било спряно изпълнителното производство, вискателят не е имал възможност да изисква от съдебният изпълнител предприемане на изпълнителни действия за събиране на процесните вземания, поради което и давност не е текла.

Според мотивите на т. 10 от ТР № 2/26.06.2015 г. по т. д. № 2/2013 г., ОСГТК на ВКС погасителната давност се прекъсва с предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ, независимо дали е поискано от вискателя или е предприето от съдебният изпълнител въз основа на възлагане по чл. 18 ЗЧСИ. Според тълкувателното решение образуването на изпълнителното дело не представлява действие по изпълнението и не прекъсва на давността. Посоченото тълкуване изоставя възприетото с ППВС № 3/1980 г. разбиране, че образуването на изпълнително производство прекъсва погасителната давност, а по време на неговата висиящност давност не тече. При така очерталата се колизия между двата тълкувателни акта по въпроса от кой момент поражда действие новото тълкувателно решение и дали се прилага по приключили преди това изпълнителни производства е налице практика на ВКС (Решение № 170/17.09.2018 г. на ВКС по гр. д. № 2382/2017 г., IV г. о. и др.), според която по отношение на фактите от значение за съществуващото между страните правоотношение, които са породили правните си последици, то тези последици трябва да бъдат преценявани с оглед на тълкувателното ППВС или ТР, което е било действащо към момента на настъпването на последиците. От изложеното следва, че с образуването на изпълнителното производство на 05.07.2010 г. по силата на ППВС № 3/1980 г. давността е била прекъсната, за времето до възобновяването му на 21.10.2019 г. давност не е текла поради

спирането му, от която дата е започнала да тече нова 5 – годишна давност съгласно чл. 117, ал. 2 ЗЗД, която към датата на предявяване на настоящия иск на 11.01.2021 г. не е изтекла. Поради изложеното, като отхвърлил предявените иски, обжалваното решение в тази част следва да се потвърди като законосъобразно.

По предявените иски по чл. 439, ал. 1 ГПК относно вземанията на „О. И.“ ЕАД:

За процесните вземания, произтичащи от 7 бр. записи на заповед от 01.07.2010 г., кредиторът „И. А.“ ЕАД, чийто правоприменник е „О.И.“ ЕАД, се е снабдил с изпълнителни листове по ч. гр. д. №№ 2375/2011 г., 2376/2011 г., 2377/2011 г., 2378/ 2011г., 2379/ 2011 г., 2380/2011 г. и 2381/ 2011 г. на РС - П., издадени по реда на чл. 418, вр. чл. 417, т. 10 ГПК, въз основа на които са образувани шест изп. д. с №№ ***/2011 г., ***/2011 г., ***/2011 г., ***/2011 г., ***/2011 г. и ***/2011 г. на ЧСИ № *** – М. О.. Впоследствие след предаването им на 07.02.2014 г. на ЧСИ №*** - П. И. са преобразувани под № ***/ 2014 г., което е прекратено на 01.11.2016 г.

За събиране на посочените вземания на 05.01.2017 г. по молба на „И. А.“ ЕАД е образувано ново изпълнително дело - изп. д. № **/ 2017 г. на ЧСИ П.И..

Установи се също така, че с постановление от 24.08.2011 г. за процесните вземания кредиторът „И. А.“ ЕАД е присъединен като вискател по изп. д. № ****/ 2010 г. на ЧСИ № *** – Н.М., което след предаването му на ЧСИ №*** – П.И. е продължило под № ****/ 2013 г. От изложеното е видно, че процесните вземания са предмет на две паралелно протичащи изпълнителни производства – изп. д. № ****/ 2013 г. и изп. д. ***/ 2014 г., а след прекратяване на второто – изп. д. № **/ 2017 г. По отношение молбата на „О.И.“ ЕАД от 28.01.2019 г. за присъединява към изп. д. № ****/ 2013 г. за вземанията му по изп. д. № **/ 2017 г. следва да се отбележи, че същата не е породила действие, тъй като посочените вземания са присъединени към изп. д. № ****/ 2013 г. още на 24.08.2011 г. по предходното изп. д. № ****/ 2010 г. на ЧСИ № *** – Н.М.. В тази връзка следва да се отбележи, че доколкото са предмет на изпълнение и по друго изпълнително производство, спряното изп. д. № ****/ 2013 г. няма отношение към давността спрямо процесните вземания или независимо от спирането на изп. д. № ****/ 2013 г. спрямо тях

се прилагат общите правила за давността според съдържащите се в ППВС № 3/ 1980 г. и ТР № 2/26.06.2015 г. по т. д. № 2/2013 г., ОСГТК на ВКС разяснения. От друга страна предприемането на изпълнително действие по което и да е от двете изпълнителни дела прекъсва давността относно посочените вземания.

Както се отбелязва по – горе, по силата на приетото в ППВС № 3/ 1980 г. с образуването на изп. д. №***/2011 г. на 22.02.2011 г., изп. д. № ***/2011 г. на 22.02.2011 г., изп. д. № ***/2011 г. на 23.02.2011 г., изп. д. № ***/2011 г. на 25.02.2011 г., изп. д. № ***/2011 г. на 24.02.2011 г. и изп. д. № ***/2011 г. на 11.03.2011 г. по описа на ЧСИ № *** – М. О. давността за всяко едно от тях е била прекъсната и не е текла до 26.06.2015 г., когато е обявено ТР № 2 по т. д. № 2/2013 г., ОСГТК на ВКС, от която дата е започнала да тече нова 5 – годишна давност. Новата давност съгласно приетото в т. 10 от тълкувателното решение е прекъсната на 11.04.2017 г. с налагането на заповед върху вземанията на длъжника И. М. в „О.”АД и „У. Б.”АД, както и заповед върху дружествените му дялове от капитала на „Т. и. И. *” ЕООД по изп. д. № ***/2017 г. (т. 5, л. 1448 – 1452). Други изпълнителни действия по това изпълнително дело не са извършвани, но следва да се отчетат предприетите по изп. д. № ****/ 2013 г. действия, прекъсващи давността, а именно извършените на 29.11.2019 г. и на 04.06.2020 г. описи на недвижими имоти (т. 3, л. 650 и т. 4, л. 896). От изложеното е видно, че считано от 26.06.2015 г. давността е прекъсвана периодично с предприемане на действия по принудително изпълнение преди да е изтекла общата петгодишна, от което следва, че към датата на предявяване на настоящия иск на 11.01.2021 г. вземанията не са погасени по давност. Поради изложеното, като е отхвърлил предявените иски за процесните вземания, обжалваното решение следва да се потвърди и в тази част.

Възражението на ищеца, че вземанията са погасени с изтичане на абсолютната 10 – годишна давност по чл. 112, ал. 2 ЗЗД, е неоснователно. С Решение № 4/ 20.04.2021 г. по к. д. № 1/ 2021 г. на ВКС е обявена за противоконституционна разпоредбата на § 2 от ПЗР към Закона за допълнение на ЗЗД, придаваща обратно действие на нормата на чл. 112, от което следва, че 10 – годишната абсолютна давност е започнала да тече от влизането ѝ в сила – 02.06.2021 г.

Що се отнася до оплакването за допуснато съществено процесуално нарушение поради разглеждане на делото в отсъствието на ищеца въпреки наличието на уважителни причини, правната му релевантност е относима единствено в хипотезата на чл. 266, ал. 3 ГПК, касаеща събиране на нови доказателства във въззивната инстанция, които не са били допуснати от първоинстанционния съд поради процесуални нарушения, каквито искания обаче не са направени във въззивната жалба.

С оглед изхода на делото въззивникът И. П. М. следва да заплати на „О.И.” ЕАД направените във въззивното производство разноски за адвокат в размер на 4263. 83 лв.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 260251/ 07.07.2022 г. по гр. д. № 87/ 2021 г. на ОС – П..

ОСЪЖДА И. П. М. да заплати на „О.И.” ЕАД разноски за въззивното производство в размер на 4263. 83 лв.

Решението може да бъде обжалвано пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____